

8-9 Oud

Aagje Swinnen weet waarom we bang zijn voor ouderdom

11 Studentmonitor

Lof voor sportcentrum, kritiek op mensa

5 Myth

'Nursing home care is wretched'

6 Dinner!

'Is student life expensive?'

Harald Schmidt asks

observant 11

www.observantonline.nl

Onafhankelijk weekblad van de Universiteit Maastricht | Redactieadres: Postbus 616 6200 MD Maastricht | Jaargang 37 | 17 november 2016

Last Sunday, the four Italian UM students who had raised funds for the refugees, returned from the camps in Calais and Dunkirk. "So depressing", says Angelica Giombini. "The Dunkirk camp is completely dehumanized, it feels and looks like a prison. I was glad about every spark of humanity I noticed, children playing together or refugees helping one another." See page 7 Photo: Francesco Lanzone

nl

Keuzegids 2017: Maastricht op vierde plaats UCM en kennistechnologie absolute top

De Universiteit Maastricht heeft volgens de Keuzegids 2017 twee echte top-bachelorstudies in huis. Het gaat om het University College Maastricht en kennistechnologie. Opleidingen die het al jaren goed doen.

In totaal beoordeelde de Keuzegids 2017, die afgelopen dinsdag verscheen, zeventien Maastrichtse bacheloropleidingen. De gids baseert zich op de uitslagen van de Nationale Studentenenquête (NSE) en de visie van experts. Het UCM haalt net als in voorgaande jaren het hoogste rapportcijfer van alle UM-opleidingen: 8,8. Toch is de pluim voor deze brede bachelorstudie een stukje minder dan de afgelopen twee jaar. In 2015 lag het rapportcijfer nog een punt hoger (9,8), vorig jaar scoorde het College nog een 9,4. De eerste plaats uit die jaren moeten de Maastrichtenaars nu dan ook afstaan aan het Haagse UC (9,0).

De kennistechnologen daarentegen, die zich net als de UCM'ers 'Topopleiding 2017' mogen noemen, zijn verder gestegen. Vorig jaar met een 7,8 op de eerste plaats, nu met een 8,2. Of zoals de gids het zegt: "Net als in de voorgaande jaren is het de Maastrichtse opleiding die met kop en schouders boven de rest uitsteekt. De hoge waardering komt van de studenten, die vol lof zijn over de inhoud van het programma,

het vaardighedenonderwijs en de voorzieningen, maar ook zeer tevreden zijn over de andere aspecten." Ook het Maastricht Science Programme doet het net als vorig jaar goed en staat op de eerste plaats (6,8) in de categorie brede bètastudies en krijgt een "dik compliment voor de vaardigheidstraining".

De laagste score in Maastricht is voor Nederlands recht (5,0), een studie die twee jaar geleden nog op een gedeelde derde plek stond (6,2), vorig jaar naar de achtste plaats duikelde (met een 5,2), maar nu ondanks het lagere rapportcijfer toch is gestegen naar een zevende plaats. De concurrentie doet het blijkbaar ook minder. In Maastricht is de uitval in het eerste jaar hoger dan gemiddeld en klagen studenten meer dan hun studiegenoten in de rest van het land over het aantal contacturen, wetenschappelijke vorming, studielast, informatie, faciliteiten en informatie over roosters, studievoortgang, regels en procedures. De juridische bachelors fiscaal recht (eerste plaats met een 6,2) en European Law School (tweede plaats met een 5,8) doen het beter, maar ook hier minpunten voor de 'survival eerste jaar' en het aantal contacturen.

De psychologen staan voor het tweede jaar met een 6,6 in de top van de ranglijst, alleen de Open

Lees verder op pagina 10, en zie ook pagina 3

eng

Open Day: English programmes popular

More than three thousand school-leavers visited the Bachelor's Open Day last Saturday, which, just like the one in 2015, was the busiest ever.

Even though the large majority was Dutch (almost two thirds of the total number of visitors), there was a lot of interest in the study programmes in English, just like in previous years. The exception was Medicine, the programme that attracted more than six hundred prospective students. In the lead were the programmes of International Business and Economics and Business Economics, with 960 visitors. European Law School, the English track of Psychology, European Studies, and Biomedical Sciences each provided information to more than three hundred people. There was considerably less interest in the Dutch studies such as Arts and Social Sciences, Law and the Dutch track of Psychology.

The tremendous drop in visitors to the University College Maastricht – 'top study programme' according to the latest Keuzegids – is remarkable. Last year, 369 people showed an interest, but last Saturday the number was 40 per cent less (230). "We had a peak last year," explains Judith Budenberg from UCM. "Besides, many prospective students sign up for our Experience Days. We are admitting more school-leavers this year

and we've increased the frequency." UCM opens its doors at least once a month.

As far as nationalities are concerned, most foreign visitors came from Germany (455), Belgium (227) and Italy (86). The number of British citizens has dropped by almost half, from 70 (last year) to 40.

The number of interactive sessions this year has been bumped up. The law faculty organised simulation court cases, while Knowledge Engineering enabled its visitors to meet robots. The doors to the skills labs were open in Randwyck and it was possible to sit in on lab demonstrations. The Student Services Centre held another Talk2S-tudents event, in which Dutch and foreign students could ask a fellow countryman questions about money matters, housing or career options. The next open day will be on Saturday, 18 February 2017. The latter usually attracts fewer visitors. Besides, school-leavers who want to do a study programme at the UM where numbers are restricted – International Business, Psychology, Medicine, and Economics and Business Economics – must register before 15 January. A new rule requires that all Dutch universities and universities of applied sciences select their own students, which has brought the application date forward.

Wendy Degens

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder

Naam: Max Andriessen (22, Amsterdam) * **In het dagelijks leven:** voorzitter Tragos en derdejaars gezondheidswetenschappen-ggz * **Burgerlijke staat:** vrijgezel * **Woont in:** Maastricht

Foto: Loraine Bodewes

“Ik vind het ook het fijnste als iedereen me chill vindt, maar soms kan dat niet”

Ik als kind in vijf woorden. Ik was heel makkelijk, ik kon overal slapen, hield van eten, was goed gebekt en in alles geïnteresseerd. Ik ben geboren in Amsterdam, maar op m'n vierde verhuisd naar Swolgen, een klein dorp bij Horst. Het was er heel rustig, wat ik als kind prettig vond, maar op mijn achttiende was ik er echt klaar mee. Ik wilde de wijde wereld in. Als puber was ik sowieso niet meer zo makkelijk. Dat goed gebekte kwam wat meer boven drijven, ik was tegendraads.

Ik lijk op... mijn moeder. We zijn heel flexibel, hebben overal een mening over en zijn zorgzaam. Qua uiterlijk lijk ik ook op haar. Mijn broer is meer mijn vader. Punctueel, precies, nuchter. Ze zijn van het meteen aanpakken, mijn moeder en ik denken: ach, komt wel goed.

Mijn geld gaat op aan... recreatieve bezigheden: bioscoop, uit eten, sportabonnement, de kroeg. Sinds vorig jaar spaar ik. Ik leefde altijd van maand tot maand maar ik heb gemerkt dat het toch heel fijn is om wat geld achter de hand te hebben. Dan hoeft je niet zo op de krenten te zitten om op vakantie te kunnen.

Flirten maakt het leven leuker. Zeker. Ook toen ik een vriendin had, maar dan wel met mensen die zij ook kende. Niet met vreemden, dat doe ik niet.

Laatste keer slappe lach? De ouders van de bestuursleden hebben ons een luchtreiniger cadeau gedaan omdat we hier geen ramen hebben. Af en toe springt die aan. Laatst liet iemand een scheet, gaat dat ding keihard loeien. Goede timing. En toen hij er even later nog een liet, gebeurde het wéér.

Ik ben een open boek. Ik praat niet snel over mijn emoties. Alleen met mensen bij wie ik me prettig voel. Ik heb een soort schild om me heen.

Het leukste aan voorzitter zijn. Ik hou ervan om de touwtjes in handen te hebben, maar ook om samen met anderen tot oplossingen te komen. En ik hou graag het overzicht. Als je dat hebt en je bent geen voorzitter dan kan dat botsen omdat je je met dingen bemoeit die je niet aangaan.

Het vervelendste aan voorzitter zijn. Dat je soms de 'dictator' moet zijn die maar blijft zaniken over dingen die moeten gebeuren. Ik vind het ook het fijnste als iedereen me chill vindt, maar soms kan dat niet.

Ik wil zo snel mogelijk weg uit Maastricht. Nee, ik vind het leuk hier. En ik ben nog jong, als ik op mijn 26^e een baan heb, vind ik dat prima. Dat geeft me nog vier jaar om bijvoorbeeld een tweede master te volgen, ervaringen buiten de studie op te doen. Ik kwam hier om biomedische wetenschappen te studeren. Daar ben ik na twee maanden mee gestopt, labwerk is niets voor mij. Ik wil de mensen die ik help zien. In de ggz-richting van gezondheidswetenschappen kan dat. Hoewel ik ook naar de beleidskant neig. Daar wil ik volgend jaar minors in volgen en misschien ook een master. Ik heb het idee dat ik steeds meer ontdek waar ik voor gemaakt ben.

Laatste serie? *Narcos*. In één week heb ik het hele seizoen gekeken. Alles is geniaal aan die serie; de acteurs, de documentaire-achtige stijl van filmen, waarin echte beelden met gespeelde stukken

worden gecombineerd. Het verhaal is zo absurd, maar bijna alles is echt gebeurd.

Met opa ging ik altijd... Ik heb allebei mijn opa's niet gekend, maar met de ene oma ging ik altijd frietjes eten – dat vond ik fantastisch – en daar het gras maaien, en met de andere oma keek ik naar sport – ze is een echte sportfanaat.

Ik ben amuzikaal. Ik bespeel geen instrument, maar ik ben wel DJ. Het begon twee jaar geleden met een vriend. We zijn wat gaan aankloien, het is een kwestie van uitproberen. De beats moeten gelijk lopen, je speelt wat met toonhoogten. De truc is om twee liedjes goed in elkaar over te laten lopen. Hier bij Tragos hebben we een goed podium om te oefenen met al die feesten die we geven. Nu krijgen we ook steeds vaker aanvragen van buiten de kroeg.

Valkuil? Dat ik te veel bagatelliseer, te snel denk dat iets zichzelf wel zal oplossen. Dan is het op een gegeven moment een echt probleem geworden, terwijl ik er eerder makkelijk iets aan had kunnen doen.

De ophef rondom Tragos raakt me. Ja, ik vind het jammer dat nu alleen het slechte uitgelicht wordt. Toen ik aankwam in Maastricht was ik niet van plan lid te worden, ik vond het allemaal onzin. Na twee dagen Inkom met twee Tragos-papa's voelde ik me hier op mijn plek. Je vergroot je sociale netwerk, je sociale capaciteiten, je kunt jezelf ontwikkelen. Je hebt er heel veel baat bij, dat is zo mooi er aan.

Rector Letschert wil “stevig diversiteitsbeleid”

Het thema zindert door de Nederlandse universitaire wereld: er is een groot gebrek aan diversiteit binnen de instellingen. Vooral qua etnische herkomst - te weinig studenten en stafleden met wat tegenwoordig een 'migratie-achtergrond' heet. En te weinig vrouwen, zeker in de hogere academische posities. Ook in Maastricht neemt het ongeduld toe. Rector Rianne Letschert wil meer actie.

Letschert is de enige niet. In Leiden is kort geleden een aparte beleidsadviseur *diversiteit en inclusiviteit* benoemd, datzelfde Leiden heeft samen met de Vrije Universiteit en de Erasmusuniversiteit een *taskforce diversiteit* opgericht, de KNAW benoemt binnenkort een extra contigent vrouwelijke leden, de universiteitskoepel VSNU organiseerde een 'onderwijsfestival' waar het thema prominent aan bod kwam, en de Universiteit van Amsterdam zou haar naam geen eer aandoen als daar géén rel was uitgebroken over een diversiteitsrapport met aanbevelingen voor onder meer een 'dekoloniale uni-

versiteit'. Ook aan de UvA komt er nu een aparte functionaris, een *diversity officer*, rechtstreeks onder de voorzitter van het college van bestuur. Dat laatste was een van de aanbevelingen van een speciale commissie onder leiding van de Utrechtse em. prof. *gender en etniciteit* Gloria Wekker, in het leven geroepen na de Amsterdamse bezettingsacties van vorig jaar. Een van de grieven van de bezettende studenten betrof immers het gebrek aan diversiteit binnen de UvA. De commissie organiseerde in de afgelopen maanden een aantal hoorzittingen en kreeg toen al snel een storm van kritiek over zich heen. Vooral de suggestie dat de UvA quota moest gaan vaststellen om het aantal niet-westerse studenten en stafleden op te krikken, viel bij velen slecht. Net als het idee om verplichte diversiteitscursussen te geven aan alle studenten in de bachelorfase. Die elementen lijken overigens voorlopig gesneuveld. Hoe zit het in Maastricht? Hier is, anders dan in de Randstad, etnische diversiteit veel minder een issue. De matige doorstroming van vrouwen

naar hogere wetenschappelijke functies is dat des te meer. In 2014 was slechts 17,2 procent van de hoogleraren een vrouw. Komen er hier wellicht quota om dat aantal te verhogen? Rector Letschert, die het onderwerp diversiteit (in brede zin, ook: leeftijd, cultureel etcetera) nadrukkelijk naar zich toe heeft getrokken, "sluit vooralsnog niets uit". Begin volgend jaar, op zijn laatst in februari, komt ze met een beleidsnota over het onderwerp: "Ik heb nog even tijd nodig, ik heb geen zin om nu met een paar losse flodders voor de Bühne te komen. Het moet een stevig beleid worden, inclusief het geld dat we er voor uittrekken. Wat betreft quota, tot voor kort toe associeerde ik dat begrip vooral met de visserij op de Noordzee, maar als het zo is dat er zonder quota geen vooruitgang wordt geboekt, dan moet het wellicht toch. Overigens hebben we straks misschien niets meer te kiezen, omdat Den Haag het oplegt. Minister Bussemaker van Onderwijs heeft meermalen gezegd dat ze daar hard over nadent, dus als zij na de verkiezingen doorgaat, is dat denkbaar."

Letschert gaf gisteren (woensdag) een update over haar aanpak aan de commissie onderzoek en onderwijs van de universiteitsraad. Ze heeft tot nu toe vooral gekeken wat er in het verleden aan beleid bij de UM is ontwikkeld, en vooral ook wat daarmee gebeurd is. Dat blijkt niet altijd tot tevredenheid te stemmen. Letschert: "Er is al twee jaar geleden afgesproken dat er een of meer vrouwen in de benoemingsadviescommissie (bac) moeten zitten bij hoogleraarsbenoemingen. Dat gebeurt dus niet, of te weinig, en het wordt ook niet gecheckt. De afdeling HRM moet dat toetsen en waar nodig de voordracht voor zo'n bac terugsturen naar de faculteit. Dat heb ik ook tegen de decanen in het MT gezegd."

Komt er aan de UM een CDO, een *Chief Diversity Officer*? Letschert: "Ik krijg advies uit verschillende hoeken van de universiteit, en dan zeg ik: overtuig me maar dat het zin heeft. Ik ben daar nog niet uit."

Wammes Bos

De winnaars Laurent Estourgie en Kai Löffler Foto: Joey Roberts

Local Hero Award voor waterbesparend apparaat

28 duizend liter per dag. Dat is de hoeveelheid water die de Universiteit Maastricht zou besparen als ze het waterbesparende apparaatje van start-up Scarpio op alle wasbakken installeerde. De jury van de Local Hero Award was onder de indruk van hun plan en beloofde het dinsdag met €10.000.

Scarpio wil de prijs, jaarlijks beschikbaar gesteld door het Universiteitsfonds Limburg/SWOL om studenten te stimuleren een eigen bedrijf te beginnen, gebruiken om hun eerste grote

partij te produceren. Het apparaat, dat ze vooral aan organisaties en bedrijven willen verkopen, bespaart tot 93 procent water bij het handen wassen. Door telkens een grote bestelling te doen, kan de prijs laag blijven en zouden bedrijven hun investering in één jaar terugverdienen. De vijf genomineerden voor de Local Hero Award presenteerden hun ideeën dinsdag in de Turnzaal aan de Grote Gracht 90-92. Na de pitches gingen er drie door naar de finale, twee gekozen door de jury en een door het publiek.

Naast Scarpio was dat Uni-vation, een platform waar bedrijven een vraag kunnen neerleggen bij een groep studenten die vervolgens met een innovatieve oplossing komen, en CrowdPow, een platform dat merken wil koppelen aan kleine influencers – mensen met een bovengemiddelde invloed op social media, maar niet zo veel dat ze veel geld vragen om een merk te promoten.

Cleo Freriks

Massa

Met een rood hoofd reed een man met z'n bakfiets het heuveltje op. Voorin lagen de restanten van een oude wasmachine, ik herkende de trommel. Het was stil op straat ondanks dat de school bijna begon. Met mijn nieuwe fiets in een nieuwe grote stad begon ik aan de afdaling naar mijn nieuwe basisschool, de vijfde klas. Mijn ouders woonden nog in het oude huis in het dorp met stadsrechten, ver weg, dus tante die in de nieuwe stad woonde, had haar logeetje die ochtend uitgezwaaid. "Vuile Molukker", schreeuwde de man terwijl hij zijn bakfiets dreigend in mijn richting stuurde. Ik keek verbaasd achter me, hoewel ik wist dat daar niemand was. Blijkbaar zag hij me aan voor een Molukker.

De treinkaping bij de Punt in de zomer van 1977 had heel het land in zijn greep gehad. Iedereen had op televisie de bibberende langeaf-

standsbeelden gezien van de laag overvliegende Star Fighters terwijl de trein bestormd werd door mariniers die de kaping beëindigden. Het was inmiddels maanden later. Ik besprak het voorval met de bakfietsman niet met tante, maar lag er nachten wakker van. Paradoxaal genoeg was ik nog nooit op mijn huidskleur aangesproken, terwijl ik overal waar ik gewoond had altijd de enige niet-blanke was geweest. Ik bleek opeens direct waarneembaar en daarmee onveilig, ondanks mijn veronderstelling dat ik een van velen was, juist onzichtbaar voor de argeloze voorbijganger. Ik besloot alleen maar zichtbaar en aanwezig te zijn als de omstandigheden passend waren, als ik volledig zeker was van mijn zaak en louter in positieve zin. Het was een veilig doch kinderlijk besluit, het braafste,

beste maar onopvallendste jongetje van de klas. Eerst je zaken op orde, dan pas naar buiten treden. Hoe anders is de filosofie in de reclamewereld. "Het backoffice volgt het frontoffice vanzelf." Vind ik lastig. Dus eerst een mooie etalage en als de klanten wat komen kopen, dan pas de winkel op orde brengen. Tegelijkertijd kan ik er niet veel tegenin brengen, ervan uitgaande dat je de waar ook kan leveren. Deze benadering zorgt ook voor een grotere dynamiek, je bent sneller bezig. Maar de keerzijde is dat je wellicht een matig en haastig voortbrengsel levert waar, met wat meer aandacht, een solide en duurzaam product had kunnen staan. Zichtbaar zijn, ondanks mijn functie als gynaecoloog houd ik er een haat-liefde verhouding mee. Ik kom

liever door massa boven drijven dan door gebrek aan massa.

Marc Spaanderman,
hoogleraar Obstetrie & Gynaecologie
Deze column is geschreven op persoonlijke titel

Myth busters

Myth: nursing home care is wretched

Prof. Jos Schols, on the background the demolished large-scale home Klevarie Photo: Joey Roberts

*“We should
be proud of this
sector”*

The media have been full of negative messages about nursing homes for a while, sighs Jos Schols, professor of Nursing Home Medicine. He refers to the recent pamphlet in the *AD* newspaper by football journalist Hugo Borst, who appeals for less bureaucracy and more care for his mother who is suffering from dementia. Or the commotion surrounding the nursing home Careyn in Hellevoetsluis at the beginning of November; the home had drawn up a toilet contract for its residents, allowing them a maximum of three toilet visits a day. And then the other stories: senior citizens were being left in their pyjamas for a large part of the day, having to eat what they are given, not being allowed to bring much of their personal belongings to the home, having no privacy and last but not least, a nursing home supposedly being the waiting room for death.

“Obviously there are incidences,” says Schols, “and they need to be dealt with.” But that toilet contract story, for example, has been blown completely out of proportion. The facts are that the restricted toilet visiting times apply to a few residents (out of a total of sixty) who are suffering from dementia – who keep forgetting that they have just been to the toilet – and everything has been recorded in a so-called care/living plan. In consultation with the family. Such plans also include what the persons involved like to eat, how often they would like to shower each week, which activities they would like to undertake every week, et cetera.

Whether the news messages are true or not, they confirm the negative image of nursing homes. Schols feels that this is totally unjustified. “This bad image is completely at odds with all the changes that we have set in motion since the beginning of the nineteen-nineties. We should

be proud of this sector.”

He sums up the innovations: large-scale homes, such as Klevarie in Maastricht, where for years “four hundred senior citizens were put away” will be (or have already been) demolished and replaced by several small-scale health care institutes spread across the regions. “In many cases, people can continue to live in their own village. The living communities are more homely, cosier and – very important – a great deal more attention is being paid to the residents and their family. Where in the past the elderly had to adapt to the rhythm of the care providers, it is now the other way around. If someone wants to go outside regularly or continue to be a member of an association, we try to organise that. If family members want to stay for dinner, they can do so. We have learned lessons from the hospitality approach in the hotel sector. And as far as privacy is concerned, the days when you used to share a room with a few other people without your own personal stuff, are definitely over. We don’t just want to add more days to a person’s life, we want to add life to a person’s days.”

So why is there so much criticism about nursing homes? Schols: “In the past four or five years, many nursing homes have closed down by order of the government. The current policy is that

people should stay at home as long as possible. When it is no longer possible and the mother or father eventually has to go into a nursing home, the family – who have in many cases been providing voluntary care – is at the end of its tether. They are happy that the nursing home has taken over the care, but at the same time suffer from feelings of guilt. Being admitted to a nursing home is never nice. What the family will do is scrutinise the home. If something goes wrong or if the care does not meet with their expectations, they are tremendously disappointed, feelings of guilt are playing up and they become angry: surely they shouldn’t have been allowed to do this to their mother or father. And of course things do go wrong sometimes, but if the parents had still lived at home, accidents would have happened there too, that is part of life.”

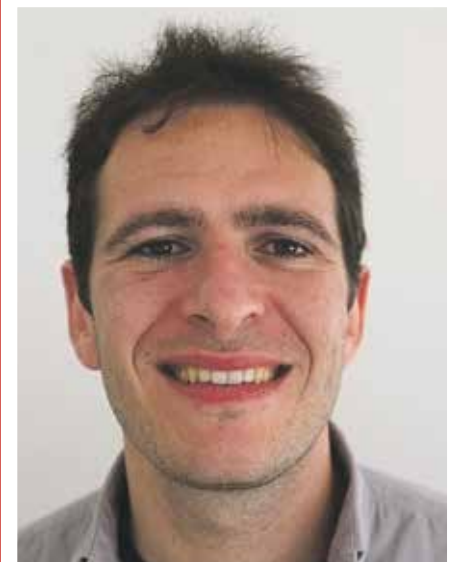
The solution? “Nursing homes should take the time to prepare new residents and their families. What are their expectations? What is realistic? And make it clear that the family will continue to play a role. Not as care provider, but to go for a walk, visit friends or a day out.”

And don’t misunderstand Schols: there are certainly matters that can and should be improved. “But join forces. Grumbling at each other doesn’t work.”

One last remark: “We have always had many nursing and care homes in Northern Europe. In Southern and Eastern Europe, but also in countries such as China, children always looked after their parents at home. That is changing now. They want information about how we look after the elderly and are impressed when they visit Dutch nursing homes. They are learning from us.”

Riki Janssen

Nederlandse versie op www.observantonline.nl

Missing friends

Some months ago two close friends here in Maastricht told me and my wife that they would move to Germany, for a new job. Of course we were happy for them, as we knew that’s what they wanted, but again we also felt very sad, because we felt like we were about to lose two very dear friends. We will still be friends, obviously, and we will try to stay in touch as much as we can, but we eventually are about to miss the everyday routine in our friendship. That made me also think about my personal experience. This November it’s been ten years since I left Italy. Meanwhile I have lived in different places: France, Sweden, Spain, and finally the Netherlands. In some of those places I spent some years, while in others I stayed for a shorter period. I have gone through so many different experiences, met my wife, and had a son, and my life has gained more and more stability. Meanwhile, I have met many people, became friends with a few of them, and had to say goodbye to most of those, sooner or later. And over time to say goodbye to good friends has become harder and harder. It takes such an enormous amount of luck to find people we connect well with, and quite some time and dedication to build up a solid friendship. And it seems that regardless all the good intentions to stay in touch, it’s just not the same to have a friend at my fingertips, rather than far away. But is it the case? Or do I always carry my friends with me? They are always there, every time I think of them, and they think of me. I can feel their presence every moment I think of the many things they have taught me, through their words or actions, and all the times I live my life in a way that I know has been inspired by them. And suddenly the gloom disappears, because as Richard Back wrote, there’s no such place as far away.

Pietro Bonizzi, Assistant Professor at Data Science and Knowledge Engineering

Keuzegids 2017: Maastricht in fourth place

UCM and Knowledge Engineering absolute top

According to *Keuzegids 2017*, Maastricht University has two really top bachelor's programmes: University College Maastricht and Knowledge Engineering. Study programmes that have been doing well for years.

Keuzegids 2017, which was published last Tuesday, assessed a total of sixteen Maastricht bachelor's programmes. The guide bases itself on the results of the National Student Survey, (Nationale Studentenenquête, NSE) and the views of experts. Just like in previous years, UCM received the highest grade of all UM programmes: 8.8. Nevertheless, the praise for this broad bachelor's programme is slightly less than the past two years. In 2015, the grade was one point higher (9.8), and last year the College scored 9.4. The first place held in those years, Maastricht now has to relinquish to UC in The Hague (9.0).

Knowledge Engineering, on the other hand, which shares the qualification of "Top Programme 2017" with UCM, have risen even higher. With 7.8 in first place last year, they now score 8.2. Or as the guide states: "Just like in previous years, it is the

Maastricht study programme that is a cut above the rest. The highest appreciation comes from the students, who are full of praise about the content of the programme, skills training and the facilities, but also very satisfied with the other aspects." Just like last year, the Maastricht Science Programme is doing well and takes first place (6.8) in the category Broad Science Programmes; it also received a "big compliment for its skills training". The lowest score in Maastricht was for Dutch Law (5.0), a programme that held a shared third place two years ago (6.2), but plummeted to ninth place last year (with 5.2), but now - despite the lower grade - has still risen to seventh place. Apparently the competition is not doing very well either. In Maastricht dropout figures in first year are higher than average and students complain more than their fellow students in the rest of the country about the number of contact hours, academic education, study burden, supply of information, facilities, and information about timetables, study progress, rules and procedures. The bachelor's programmes of Fiscal Law (a first place with 6.2) and European Law School (a second place with

5.8) did better, but with demerits for 'first-year survival' and the number of contact hours.

Psychology is at the top of the list with 6.6 for the second year in a row, only the Open University has done better. The only demerit, according to the students, is the number of contact hours. "The experts had special compliments for Maastricht and a few other programmes elsewhere in the country. They feel that the education system is of a high standard and are impressed by the level of the graduates," says the *Keuzegids*.

Medicine is climbing out of the abyss. For the past two years, Medicine came no further than 6.4 (a shared fifth place), now they are in (shared) third place with 6.8. Adaptations in the curriculum appear to be paying off. The third place on the *Keuzegids* list is considerably higher than the sixth place reached on the *Elsevier* list a few weeks ago. The latter is also based on the NSE. The low ranking in that case was met with surprise by director of the FHML educational institute, Mirjam Oude Egbrink: "We score better than *Elsevier* claims." She has now been proven right.

The completely renewed curriculum van Biomed-

ical Sciences only started in September 2016 and is not reflected in the figures. BMW is in sixth and last place (5.4). There is room for improvement in particular where the study programme, the lecturers and the supply of information are concerned, say the students. De bachelor of European Public Health, also FHML, does well with 7.0 and a first place.

European Studies is also in first place, with 5.6. Arts and Social Sciences is in fifth place with 5.4. Students are critical about the number of contact hours, the study burden and the supply of information. The four assessed bachelor's programmes of the School of Business and Economics were good for two second places - International Business (6.8) and Fiscal Economics (6.0) -, a fourth place for Economics and Business Economics (6.8) and a third place for Econometrics (6.4). Groningen and Nijmegen (both 6.2) are the best of the general universities, Wageningen is the best of the eight smaller, more specialist universities (7.45), while Maastricht is in fourth place with 6.3.

Riki Janssen

"Sometimes you're not smart enough on your own"

Oats, nanomedicines, and young entrepreneurs - the kick-off event of the annual Maastricht edition of Global Entrepreneurship Week (GEW) leaves participants with a range of new insights into scientific entrepreneurship.

The GEW was launched on Monday evening at Centre Céramique, engulfed in an uncharacteristically warm hue. Students sporting jeans and blazers flock to the steps in the entrance hall as the room slowly comes alive with entrepreneurial ideas springing from all corners. The atmosphere is inviting; after one too many technical mishaps the host of the evening coyly asks the crowd: "So... does anyone have a good story?"

The speakers include Cristianne Rijcken of Cristal Therapeutics, a clinical-stage pharmaceutical company that develops nanomedicines, and Rickard Öste, founder of Oatly, which promotes healthy and sustainable foods. Both encourage students with entrepreneurial aspirations to seek the advice of others when developing their

Photo: Loraine Bodewes

start-ups. "I learnt early on that sometimes I'm not smart enough on my own", says Öste, while Rijcken lists the lessons she has learnt on her penultimate presentation slide. Taking to heart the networking opportunity afforded by the GEW, Rijcken also extends a direct invitation to students to approach her about possible internships at her firm.

The GEW, organised annually in the third week of November in 156 countries, is the world's largest platform for young entrepreneurs to share their ideas, get in touch with potential investors and get acquainted with the world of start-ups.

This year's theme, #iamchange, fits well with the international spirit of Maastricht and aims to motivate participants to "view entrepreneurship with a new pair of eyes", enabling them to see the global influence they could have. "There's a unique start-up scene in Maastricht which we hope to inspire, partly by simply facilitating connections", says Julian Lupescu, Chief Inspiration Officer at the Maastricht Centre for Entrepreneurship, which organised the week.

www.mc4e.nl/gew

Amira Eid

Students University Colleges criticise Keuzegids

The ranking of University Colleges in the latest *Keuzegids* is "full of factual inaccuracies," write UC students, united in the national UCSRN (University College Student Representatives of the Netherlands), in a press release that was published on Wednesday. In addition to mistakes in student numbers (the Utrecht College does not have 473 first-year students but 233), official language (in Maastricht, Utrecht and Amsterdam this is not Dutch but English), and study success rates, UCSRN also wonders if the views of students are corrected for differences in student numbers. A positive reaction from a student in a small study programme would otherwise have much more weight than one from a student in a large programme, they write. "Obviously we take size into consideration, so the order of the ranking does not need to be adapted," replied the surprised senior editor of the *Keuzegids*, Frank Steenkamp. "I went through all these points with them yesterday. And then there is still this press release today."

As far as the admission figures for new students are concerned: these come from the national database used as is one of the sources for the *Keuzegids*. "In this database, University College Utrecht and their LAS programme are considered as one entity. This is because the university has still not registered them as two separate programmes." In the *Keuzegids Online* these figures have been adapted after consultation with the UU. Students also wonder why the Maastricht College has ended above Utrecht in the total score when it has the same number of 'plusses' or 'better than average score'. That all has to do with the dropout rates for first-year students, says Steenkamp. The Utrecht scores for this item are simply not as good as the Maastricht ones.

RJ

To buy or not to buy?

"Go Big or Go Home" could be the motto of November 25th. It's simultaneously Buy Nothing Day (a protest against consumerism) and Shopping Planning Day (the day you should start your Christmas shopping), so either go out and buy lots of presents or stay home and keep your money in your pocket.

Seems like a contradiction, but Dominik Mahr, associate professor at the School of Business and Economics and scientific director of the Science Service Factory, disagrees. "Nowadays, we rarely shop to fulfil basic needs. Food, water, sleep, and safety - we have those covered. Shopping has become a way of expressing our identity,

Illustration: Simone Golob

of making a statement. The brand of phone we choose or the colour of a pen we pick, says something about us. To paraphrase Descartes: I shop therefore I am."

In that light, not buying anything is just as much of a statement as buying a lot, says Mahr. But that's not the only similarity between the two themes. "If you don't buy anything, you want to show that you are sustainable, not materialistic, that you care about the world around you and the environment. If you buy a lot of presents for Christmas, you want to do something for someone else. You want to show that you care by giving them a special gift."

Either way, caring for others is key. And by doing that, people are fulfilling a higher need - maintaining a social network. "That we have reached a level where we can do that, instead of focussing on basic needs, is fascinating."

Cleo Freriks

Nederlandse versie op www.observantonline.nl

Latest news on

www.observantonline.nl
Become member of
[facebook.com/ObservantUM](https://www.facebook.com/ObservantUM)

Guess who's coming to dinner

“It's amazing – it cuts, weighs, cooks, steams, blends and kneads”

* **Harald Schmidt, 57**

professor in Pharmacology and Personalised Medicine
married, one son and one daughter
lives in Aachen

* **Kai Hendriks, 19**

first-year student, Maastricht Science Programme

* **Mathijs Weijnen, 24**

sixth-year medical student

* **Rick van Lanen, 24**

sixth-year medical student

* **Steffi Lomba Vrouwenraets, 20**

second-year student, Maastricht Science Programme

* **Lotte Offermans, 20**

third-year student, People and Business Management, Zuyd University of Applied Sciences

Six people are trying in vain to squeeze into a cramped kitchen. “Let's go sit in my room”, Mathijs Weijnen calls as he stirs a pan of risotto with peas and chorizo. His room on the first floor, with its four couches and a conspicuous nude on the wall, serves as the living room. Before the residents of Glacisweg 19 plop down on the sofas, they take turns filling their plates. “Help yourself”, they tell Harald Schmidt. “Spoons and forks are in the drawer.”

On arriving Schmidt, from Germany, had presented the residents with a wooden box from *Die Printenbäckerei*. It ends up on the table and receives little attention. Standing at the stove, medical interns Weijnen and Rick van Lanen go on chatting about their day at the hospital. Maybe they're not familiar with *printen*, *Observant* decides, and draws their attention to the typical Aachen delicacy, which has a spicy, gingerbread-like taste. “Oh, it's sweet? I thought it was alcohol”, Weijnen replies. They would have made an ideal dessert, served with coffee perhaps – but the box remains untouched all evening.

Schmidt lives with his wife in Aachen. His children have already left home; his son is studying medicine in Kassel, Germany, and his daughter is doing a primary teaching degree in Hamburg. He drives to Maastricht every day. “The first three years I worked at UM, I cycled to Kerkrade and then took the train to Randwyck. Often I'd be on the road for over an hour and a half.”

In terms of distance, the students at the Glacisweg have nothing to complain about. Two are studying in the city, two in Randwyck and the fifth, Lotte Offermans – who was supposed to be sick at home with her parents but showed up mid-evening after all – studies at Zuyd University of Applied Sciences in Sittard.

“It was empty when we first arrived here. We slept on mattresses on the floor”, Rick van Lanen recalls. “We rent this floor and the top one. It's in my name, for the sake of convenience; I found it through a real estate agent. We have one bank

account for the house that we use to pay for everything: gas, electricity, rent and groceries. We eat together whenever we can.”

“Is student life expensive?” Schmidt asks. “It's not too bad”, replies Steffi Lomba Vrouwenraets (from Spain, with a Dutch mother). “My sister and brother live in Groningen, it's more expensive there.” “We pay a total of €1525 in rent, excluding bills”, Van Lanen says. “Sint Pieter is a fairly upscale neighbourhood, more expensive than most, I'd say.” Still, it's “chill”, according to Weijnen. There's a bakery, a pharmacy, Coffee Lovers and the supermarket next door. “André Rieu does his shopping there”, laughs Kai Hendriks.

“Does anyone know the Thermomix?” Schmidt is a big fan, but only for Lomba Vrouwenraets does the name ring a bell. “You see it a lot in Spain!” The Thermomix is a kitchen appliance that can do everything, Schmidt explains enthusiastically. The Dutch students prick up their ears. “Sounds like a robot”, Weijnen laughs. “It's amazing”, Schmidt continues. “It cuts, weighs, cooks, steams, blends, kneads. And it has recipes too. You just throw all the ingredients in, go away and do something else for an hour, and ‘ding ding ding’: ready.” Laughter. “Wow, we need one of those. Is it expensive?” Weijnen asks hopefully, only to be disappointed. “You can pick up a

good one for a thousand euros.”

The students want to know what Professor Schmidt does at UM. “I work at the Department of Pharmacology and Personalised Medicine. As a child I used to faint at the sight of blood, so I didn't want to study medicine. I went for pharmacy instead. Later I decided to go to medical school after all.” Schmidt predicts that, a decade from now, medicine will look very different. “Much more focused on prevention and diagnostics. GPs will play a big role.” At this he gestures towards Weijnen, who aims to specialise in general practice. “Years ago if you wanted to know your personal genome sequence, you had to pay thousands of euros. Five years from now all that information will only set you back a hundred

euros.” He is a strong supporter of personalised medicine: diagnosis and treatment tailored to the individual.

Van Lanen, who studies with Weijnen, is keen to become a neurosurgeon. Amused, he tells the gathering about an operation he was allowed to attend that week. “A piece of the patient's cortex, the outer layer of the brain, was being removed.” “Wow, was the patient conscious?” Schmidt asks. “This one wasn't, but some are. Sometimes the surgeons prefer to keep people awake so they can test their speech and other things.”

Medical terms fly back and forth across the table. Offermans, who aspires to a career in selection and recruitment, is used to it. “Mathijs loves talking about his field, preferably with as many Latin words as possible. It's incomprehensible. Then Rick joins in, but luckily he knows how to dumb it down.”

“So where do you go out?” Schmidt asks the group. “Rick and I used to be with Circumflex”, Weijnen says. “Hey, I'm still a member”, Van Lanen calls. “I went every day during INKOM, but the last few weeks I've been too busy with work. Lots of people in Maastricht are members of a student association. If we go out, it's usually to Fessa, the Feesfabrik.” “That's open the longest”, Offermans explains. “Till six a.m. You always run into people there.” International students tend to go to the Alla, Hendriks says. Germans seek each other out, as do the Dutch and students of other nationalities. There's not much mixing going on, they conclude. Weijnen: “Unlike with PhD students and lecturers – for them that happens much faster and better somehow.”

Wendy Degens

QUALITY OF FOOD

★★★★★

“Absolutely, almost as good as with the Thermomix”

HOSPITALITY

★★★★★

CLEANLINESS

★★★★★

Lotte Offermans: “I even dusted yesterday”

Scores (maximum of five stars),
given by Professor Schmidt

Nederlandse versie op www.observantonline.nl

Professor Harald Schmidt shares a meal with the students of Glacisweg 19. From left to right Kai Hendriks, Rick van Lanen, Mathijs Weijnen, Harald Schmidt, Steffi Lomba Vrouwenraets Photo: Loraine Bodewes

UM students returned from the camps in Calais and Dunkirk

Living in a doghouse

The volunteer kitchen in the refugee camp in Dunkirk, with a water heating machine Photos: Francesco Lanzone, student European Studies

Last Thursday four Italian UM students who had raised funds for the refugees headed for the 'Jungle' in Calais and the smaller camp at Dunkirk. Calais has been completely wiped out, says third-year law student Angelica Giombini. "It's as if a tsunami has washed everything away. In the mud you still find left-behind clothes, shampoo and vegetables. As we walked around the area two vans with sixteen police officers immediately came over to check on us."

At first the students – seven in total – dropped off their sixty boxes of clothes, blankets, shoes and jackets at the so-called warehouses of the local volunteer organizations. For whom? "A thousand refugees are hiding around Calais, just living on the streets", says second-year European law student Bianca Rocca. "They got cell phones from the volunteer organizations and are supposed to call if they need anything, then the volunteers will bring

it. But not many people have called them yet." Then the Italians head for the smaller camp in Dunkirk. Giombini: "This camp officially claims to have 800 but in fact has 1200 refugees, mostly Kurds from Iraq and Afghanistan. It was set up by the government last March, but the living conditions are as bad as they were in Calais. People live in wooden sheds on a muddy ground. There's nothing to do. The police only provides security, no food or heating."

There are six volunteer associations that cater to the migrants' primary needs. Rocca: "They sometimes disagree on how to organize things. It's kind of chaotic. But that's understandable when most of the helpers are short-term volunteers, they come and go."

The UM students never felt threatened and helped to cook and distribute meals and buy food, drinks and other supplies in the super-

market. They spent most of the 4300 euros that people had donated to them. They also interviewed volunteers, locals and police officers. "It was striking that some officers and locals started talking about the French Revolution", says Giombini. "Young men shouldn't flee their country but stay and fight their government, just as the French did in 1789. Also, they're critical of the economic refugees in Dunkirk, who are costing the government money."

The camp was more depressing than Giombini thought. "It's completely dehumanized, it feels and looks like a prison. The sheds are all the same, two by two metres, and contain nothing, no lamp, chair, shelf, nothing. It's like a doghouse. I was glad about every spark of humanity I noticed. Children playing together or refugees helping one another. It was touching to see a flower that someone had planted outside a shed,

trying to express their humanity."

Rocca felt at once sad but cheerful when she saw a group of children dancing with two volunteers. It was raining and muddy everywhere. Some Kurdish men joined them later. "They were celebrating that a family with four children had managed to get into the UK. They all share this same dream."

The students want to expand the project to refugees in general, and perhaps send Maastricht students out in shifts to places where they are most needed.

The French government plans to close the Dunkirk camp in March and allocate the refugees to other places.

Maurice Timmermans

For more information, go to www.facebook.com/maastrichtgoestocalais

A nine year old Iraqi girl returns to her wooden 'house' in the Dunkirk camp

The 'Jungle' in Calais, completely wiped out

A left behind shawl at the camp in Calais

“
In plaats
van het
wegpoet-
sen van de
kwetsbaar-
heid zouden
we beter
een levens-
visie kunnen
ontwikke-
len die haar
omarmt

”

Prof. Aagje Swinnen over oud worden en zijn

“Er zit een houdbaarheidsdatum op jong zijn”

Wat is oud? Wanneer ben je oud? Wat betekent het om oud te zijn in onze westerse cultuur? Om die vragen draait het - kort door de bocht - in het onderzoek van Aagje Swinnen, universitair docent Aging Studies in Maastricht en bijzonder Socrates-hoogleraar International Humanism and the Art of Living aan de Universiteit voor Humanistiek in Utrecht. Onlangs vroeg ze dichters uit de regio, ouder dan 65, hoe zij tegen hun creativiteit aankijken.

Een man van zeventig die zich een coma zuipt. Een vrouw van zestig die een kind baart. Een student van achttien die in het huwelijk treedt. Een vrouw van tachtig die het haar felblauw verft. Intuïtief weten we welk gedrag bij een leeftijd 'past', ook al zit er ontwikkeling in die opvattingen. Leeftijd is dan ook veel meer dan alleen de kalenderleeftijd, er zitten tal van culturele betekenissen aan. "Het is niet alleen wat je (vier, zestien, vijftig of tachtig jaar) bent, maar ook wat je doet. We moeten ons realiseren dat leeftijd meer is dan alleen een chronologisch en biologisch gegeven, meer dan gezondheid, fitheid en uiterlijke verschijning." Ouder worden hoort bij het mens zijn, vindt prof. Aagje Swinnen. Ze kan zich dan ook totaal niet vinden in de opvatting van een onderzoeker als Andrea Maier (Zomergast bij de VPRO in 2016) die ouderdom wil benaderen als ziekte. Zo'n benadering zou een remedie tegen de 'kwaal' zijn en dus zicht op een langer gezond leven dichterbij brengen. "De zoektocht naar onsterfelijkheid (in de zin van eeuwige jeugd) is van alle tijden. Maar zo maak je van de oudere een ander, iemand die afwijkt van de norm. Iemand waarop alles wat afschuwelijk en ondraaglijk is, kan worden geprojecteerd." Het is de bejaarde die ziek en afhankelijk is, die in de vierde en laatste levensfase wordt gepositioneerd. "Al ons beleid is erop gericht om mensen zolang mogelijk in de derde leeftijd te houden; die van de gezonde, fitte oudere die er met de fiets op uit trekt. Het is een ideaal dat zelfs de gemiddelde tachtigplusser ambieert: ook hij heeft vaak een hekel aan ouder worden. Maar die derde leef-

tijd is op de lange duur natuurlijk niet vol te houden. Er zit een houdbaarheidsdatum op zo lang mogelijk jong zijn." Swinnen wijst op de voltooid levensdiscussie die onlangs opnieuw is aangezwengeld door een wetsvoorstel van minister Schippers. "We zijn zo bang voor die vierde leeftijd dat we - extreem geformuleerd - ons leven liever als voltooid beschouwen, dus liever dood gaan, dan de confrontatie met onze kwetsbaarheid aangaan. In plaats van het wegpoetsen van de kwetsbaarheid zouden we beter een levensvisie kunnen ontwikkelen die haar omarmt." En kwetsbaar is de mens niet alleen als hij oud en der dagen zat is. "We zijn dat ons hele leven, zowel fysiek als relationeel. We willen dat niet onder ogen zien, schuiven alles weg en leren er niet mee om te gaan. Ben je eenmaal afhankelijk van zorg, dan is de kans groot dat je geen tools hebt om in al je kwetsbaarheid toch nog zin te geven aan je leven." Hoe heeft het zover kunnen komen? "In de jaren zestig is de jeugdcultuur ontstaan. Die heeft generaties tegen elkaar uitgespeeld en een bepaald consumentistisch lichaamsideaal naar voren geschoven. Jeugdigheid staat voor schoonheid en dat betekent geen rimpels, geen kwabben, geen cellulitis. We kunnen ons vandaag de dag bijna niet meer indenken dat een oud iemand ook aantrekkelijk kan zijn. En als je dat niet beseft dan begrijp je ook niet dat ouderen seksueel actief kunnen zijn. We bootsen allemaal de jeugdigheid na, we moeten allemaal succesvol ouder worden en proberen dat onder andere te bereiken met gezond eten, bewegen, botox, facelift, et cetera. Maar stel dat we ons daar minder mee bezig zouden houden? Dan zouden we meer tijd hebben voor andere dingen die misschien bevredigender en zinvoller

zijn. Wat vind ik belangrijk in het leven? Waar wil ik in investeren? Misschien zijn dat wel totaal andere dingen dan het vermijden van kipfiletjes aan je bovenarmen." Swinnen is onder anderen geïnspireerd door filosoof Joep Dohmen, tot voor kort ook verbonden aan de Universiteit voor Humanistiek, en zijn levenskunst. Levenskunst heeft weinig te maken met een *lifestyle* die vooral bestaat uit shoppen, lekker uit eten, de juiste kledinglijn of de boodschap die bladen als *Happinez* uitdragen. Daarover zei Dohmen zelf eerder in een interview met het Humanistisch Verbond: "Alle ambivalentie wordt uitgesloten, moeilijkheden worden snel overwonnen en dan lonkt het zogenaamde geluk. Dit is eigenlijk een 'glossy gladstrijken van de plooiën.'" Swinnen: "Joep Dohmen heeft het over de *the art of living*: leren omgaan met jezelf en de wereld door na te denken over waar je staat, wat je wilt en welke mogelijkheden je hebt om dat te bereiken. Zelfbevraging is cruciaal. Levenskunst beoefenen is misschien nog urgenter wanneer je ouder wordt. En dat is wat anders dan fietsen, op een terras zitten, reizen en sporten. Dat is het consumentistisch model. Ik hoop juist dat mensen losser komen van het dominante model en vrijer manoeuvreren. En daar heb je creativiteit voor nodig." De mens kan misschien leren van professionele kunstenaars, denkt Swinnen. Zij praatte met vijf oudere dichters uit de streek - Frans Budé, Emma Crebolder, Leo Herberghs, Wiel Kusters en Kreek Daey Ouwens - en vroeg hoe zij tegen hun eigen creativiteit aan kijken. "Zij hebben niet al een leven lang over platgetreden paden gelopen. Zouden zij anders tegen hun creativiteit aan kijken nu ze ouder worden? Binnen de kunsten

leven veel aannames over jeugdigheid en ouder worden. Innovatie komt van de jeugd, er is een piek rond de dertig, daarna wordt het alleen maar minder, al beleeft de artiest vlak voor het sterven nog een hoogtepunt of zwanenzang. De gesprekken met de schrijvers nuanceren die veronderstellingen." Opvallend is dat de dichters nog voortdurend bezig zijn met "het heruitvinden van zichzelf", aldus Swinnen. "Ze staan veel vrijer ten opzichte van gangbare literaire opvattingen en ontwikkelen meer en meer een eigen stem. Ze weten beter wat ze willen zeggen en hoe." Ook gaan ze nieuwe uitdagingen aan. "Ze zijn dus verre van epigonen van zichzelf." Hun dagelijkse schrijfroutine daarentegen is nauwelijks veranderd. Zo kiest Emma Crebolder nog altijd voor het schrijven in de avond, wanneer het stil is in huis, terwijl Leo Herberghs vasthoudt aan gedichten maken op basis van zijn wandelingen door de natuur. Ook dromen de meesten nog steeds van nationale literaire prijzen en erkenning, al hangt hun eigenwaarde er veel minder van af. Jammer is dat de literaire critici vaak blijven vasthouden aan het beeld dat ze ooit van de dichters opbouwden. "Zij herhalen vaak de stereotiepe beelden en zien de ontwikkeling niet voldoende die de dichters zelf wel zien." "Schrijven is een soort levenskunst geworden voor de vijf," concludeert Swinnen. "Een manier van goed en betekenisvol leven. Ze blijven doen wat ze belangrijk vinden ook als er beperkingen komen en dromen zich een toekomst, blijven zich ontwikkelen en nemen verantwoordelijkheid voor het eigen soms heel kwetsbare bestaan."

Brieven mogen maximaal 300 woorden bevatten. De redactie behoudt zich het recht voor om brieven in te korten of niet te plaatsen. Brieven zonder vermelding van naam en telefoonnummer worden niet geplaatst.

I'm in shock

Ik wil mijn ongenoegen uiten over de eenzijdige informatie die werd verstrekt door *Observant* over de Amerikaanse verkiezingen vorige week. De voorpagina laat weinig aan de verbeelding over met een verscheurde Amerikaanse vlag en de titel *'I'm in shock'*. Een onafhankelijk weekblad heeft de plicht om beide kanten van het verhaal te belichten. Het is beschamend als dat niet gebeurt. De redactie zou er goed aan doen om bij zichzelf te rade te gaan: streven we naar objectiviteit? Bestaat die? Geven we beide kanten van het verhaal? Op deze laatste vraag moet het antwoord altijd ja zijn, volgens mij. Moeten de medewerkers een verschillende politieke en sociale achtergrond hebben? Een universitair weekblad moet lezers prikkelen, een debat starten of aanwakkeren en expres de invalshoek weergeven waar veel lezers het niet mee eens zijn, of nog nooit van hebben gehoord.

In de wetenschap wordt er niet getracht hypothesen te bewijzen, er wordt getracht deze te falsificeren. De gangbare mening moet aangevallen worden. Er zou eigenlijk geen gangbare mening moeten zijn. Dán heb je pas debat.

Misschien zou iedere journalist zijn of haar afkomst, sociale laag, politieke voorkeur en verleden moeten opschrijven. Dit maakt de lezer ervan bewust dat de journalist een bepaald invalshoek representeert en niet de waarheid. Dit zou - mijns inziens - tot meer kritische lezers leiden.

Ik ben van mening dat je op deze universiteit niet rechts kunt zijn. Als ik zou zeggen dat ik vind dat de grenzen dicht zouden moeten voor immigranten uit Afrika, word ik weggezet als fascist of racist. Naar mijn argumenten dat zij niet kunnen functioneren in de Nederlandse maatschappij (omdat ze de taal niet spreken, niet de juiste opleiding hebben, etc.) wordt niet geluisterd. Op deze manier zeggen mensen als ik niets meer. Deze standpunten zijn weggevalen op de UM. Hieraan is *Observant* medeplichtig. *Observant* schaadt het debat, terwijl *Observant* het debat zou moeten stimuleren.

Olivier Slenter,
student University College Maastricht

4,5 ton voor levenslang leren

Andries de Grip, directeur van het ROA, heeft een subsidie van 450 duizend euro gekregen van het Nationaal Regieorgaan Onderwijsonderzoek (NRO). Daarmee gaat prof. De Grip onderzoek doen naar manieren om levenslang leren te bevorderen. De groep onderzoekers houdt daarbij rekening met de technologische ontwikkelingen en de verhoging van de pensioenleeftijd.

nl nieuws, im

Studenten geneeskunde schrijven naslagwerk

Even snel iets opzoeken, dat is er voor de geneeskundestudent vaak niet bij. Niet vanwege gebrek aan informatie: door de hoeveelheid naslagwerken is het moeilijk te bepalen welke ze moeten hebben. De oplossing van VU-geneeskundestudenten Romée Sniijders en Veerle Smit? Nog een boek. Samen met studenten en specialisten uit het hele land schreven ze het Compendium Geneeskunde, een vierdelig naslagwerk.

De Maastrichtse vijfdejaars Lisa Cornelissen is een van de auteurs. "Ik zag de advertentie op Facebook, het leek me meteen interessant." Er kwamen bijna driehonderd reacties, waaruit Sniijders en Smit een team van vijftig studenten kozen, wier teksten werden nagekeken door specialisten. "We lieten steeds twee studenten uit verschillende

steden samen aan een hoofdstuk werken, om zo de discussie aan te zwengelen", zeg Sniijders. "De ene opleiding vindt dit belangrijk, de andere dat." Ieder hoofdstuk behandelt een deel van het lichaam. Ze zijn allemaal hetzelfde opgesteld, volgens een door Sniijders en Smit bedacht format. "Eerst een algemeen gedeelte over de anatomie en werking, vervolgens een opsomming van de bijbehorende ziektebeelden met hun definitie, diagnostiek, symptomen en behandeling. We werken met terugkerende symbolen, 'B' voor behandeling, en ezelsbruggetjes. Alles moet zo visueel mogelijk zijn, zodat je in één opslag kunt vinden wat je zoekt."

Cornelissen werkte aan het hoofdstuk ademhalingsstelsel. "We mochten een voorkeur opgeven. Ik koos hiervoor omdat ik me er verder in wilde

verdiepen." Samen met haar medeauteur uit Rotterdam kwam ze een paar keer bij elkaar om te bepalen wat er in het hoofdstuk moest komen te staan. Ook spraken ze af met een specialist. "Hij vertelde wat je het vaakst ziet in de praktijk."

De bundel, in september in eigen beheer uitgegeven, is inmiddels aan de tweede druk toe. De eerste vijftienhonderd exemplaren waren binnen de kortste keren uitverkocht. Cornelissen gebruikt het zelf ook regelmatig. "Als ik tijdens mijn coschappen een ziekte tegenkom waar ik nog niet zo bekend mee ben, of als ik mijn kennis even wil opfrissen." Sniijders en Smit zijn van plan met enige regelmaat een herziene druk uit te geven.

Cleo Freriks

Geneeskunde klimt uit dal

Vervolg van pagina 1

Universiteit doet het beter. Het enige minpuntje volgens de studenten is het aantal contacturen. "De experts hebben speciale complimenten voor Maastricht en enkele andere opleidingen elders in het land. Ze vinden het onderwijs van hoog niveau en zijn onder de indruk van het niveau van de afgestudeerden", aldus de *Keuzegids*.

Geneeskunde klimt uit het dal. De afgelopen twee jaar kwamen de medici niet verder dan een 6,4 (gedeelde vijfde plaats), nu staan ze op een (gedeelde) derde plaats met een 6,8. De aanpassingen in het curriculum lijken hun vruchten af te gaan werpen. De derde plaats op de *Keuzegids*-ranglijst is een stuk hoger dan de zesde plaats, een paar weken geleden op de *Elsevier*-ranglijst. Die baseert zich ook op de NSE. Die lage ranking riep toen verbazing bij de directeur van het FHML-onderwijsinstituut, Mirjam Oude Egbrink: "Wij scoren beter dan *Elsevier* beweert." Ze krijgt nu gelijk.

Het geheel vernieuwde curriculum van biomedische wetenschappen is pas in september 2016 van start gegaan en is nog niet terug te vinden in de cijfers. BMW staat op een zesde en laatste plaats (5,4). Met name de inhoud van de opleiding, de docenten en de informatievoorziening zijn voor verbetering vatbaar, aldus de studenten. De bachelor European Public Health, ook FHML, doet het juist goed met een 7,0 en een eerste plaats.

European Studies staat ook op een eerste plaats, maar met een 5,6. Cultuurwetenschappen staat op plaats vijf met een 5,4. Studenten zijn kritisch over het aantal contacturen, de studielast en informatievoorziening. De vier beoordeelde

bachelors van de School of Business and Economics zijn goed voor twee tweede plaatsen - International Business (6,8) en fiscale economie (6,0) -, een vierde plaats voor Economie en bedrijfseconomie (6,8) en een derde voor econometrie (6,4).

Groningen en Nijmegen (allebei een 6,2) zijn de beste van de algemene universiteiten, Wageningen is beste van de acht kleinere, meer specialistische universiteiten (7,45), Maastricht staat op de vierde plaats met een 6,3.

Riki Janssen

Reorganisatie FS gaat door

Het reorganisatieprogramma van de facilitaire dienst gaat door. Deze week heeft de dienstraad het voorstel van interim-directeur Hans Plomp zonder verdere voorwaarden en unaniem goedgekeurd. Deze maand volgt nog het Lokaal Overleg, dat zich over het sociaal plan bij de reorganisatie zal buigen. In het plan zijn overigens geen gedwongen ontslagen voorzien. Na groen licht van het LO kan de reorganisatie officieel per 1 januari 2017 beginnen. Plomp blijft in principe aan tot er een nieuwe FS-directeur is. De werving start binnenkort en wordt gelijktijdig intern en landelijk aangepakt. Begin december verschijnen de advertenties, de nieuwe directeur zal dan naar verwachting in maart of april aantreden. WB

Maastricht Housing and Observant are organising the Student House of the Year election. What makes your house special? The fun roommates, the ghost in the attic, the awesomely cleaned bathroom, or the welcoming neighbourhood barbecue? Nominate your house through www.observantonline.nl And win €600 (1st place), €400 (2nd place) or €200 (3th place)!

In Memoriam Bèr Eggen

Volkomen onverwachts is Bèr Eggen op dinsdag 8 november op 62-jarige leeftijd overleden. Sinds een half jaar was Bèr bezig de werkzaamheden weer op te pakken die hij voor lange tijd had moeten neerleggen wegens een sterk verminderd gezichtsvermogen. Ondanks de toenemende visuele beperkingen zocht hij met groot optimisme en enthousiasme samen met ons naar geschikte mogelijkheden om activiteiten op het terrein van medische geschiedenis in vooral de regio op te bouwen. In de afgelopen maanden kon hij substantieel bijdragen aan de voorbereiding van de komende expositie medische geschiedenis in het MUMC. Bèr was vanaf 2009 medewerker medische geschiedenis bij de afdeling Metamedica. Hij was zeer gemotiveerd om de geschiedenis van

ziekte en gezondheid en geneeskunde in vooral zijn geliefde Limburg onder de aandacht van een groot publiek te brengen. Hij kon beziel vertellen en met veel gevoel voor detail aangeven waar het Leprozenhuis van Maastricht gestaan moet hebben en waar dat van Aken. Bèr had een welhaast klassiek sociaaldemocratische visie op kennis en wetenschap. Het stak hem dan ook dat hij in zijn jeugd niet de mogelijkheid heeft gehad om 'door te leren'. Weliswaar was hij Maitre des Beaux-arts - hij kon goed tekenen en schilderen - maar hij wilde eigenlijk toch ook academisch werk doen. Met die ambitie heeft hij de 17de en 18de -eeuwse inschrijvingsregisters van universiteiten en illustere scholen in Frankrijk, Duitsland, het huidige België en de Republiek der Zeven Verenigde Nederlanden nageplozen op studenten

uit de wijde omstreken van Maastricht. Wat begon als een wat uit de hand gelopen chauvinistische hobby, werd allengs omgebouwd tot de wetenschappelijke vraag hoe en waar deze studenten gingen studeren. Bèr was een expert in de geschiedenis van de regio en van de stad Maastricht in het bijzonder. Het is Bèr helaas niet meer gegeven zijn historisch onderzoek naar de Maastrichtse medici af te ronden en de opening van de expositie, waarbij hij zo nauw betrokken was, bij te wonen. We zullen Bèr zeer missen.

Annelies, kinderen en verdere familie wensen wij veel sterkte om dit zware verlies te dragen.
Namens de vakgroep Metamedica,
Prof.dr. Eddy Houwaart, Hoogleraar Medische Geschiedenis

UM Student Monitor 2015-2016

Lof voor sportcentrum, kritiek op mensa

ClubPower in de sporthal Foto: Loraine Bodewes

“Feedback wordt slecht gegeven: niet kritisch en vaak onduidelijk en ambigue”, luidt het commentaar van een psychologiestudent in het vrije tekstgedeelte van de enquête. Ook vanuit de faculteit Health, Medicine and Life Sciences klinkt kritiek: “Most of the time we can only see pass/fail on MyUM to see how well we did. The university claims to aim at improving our independent thinking and reasoning, but how can we improve our assignments/academic work if we never get feedback on it?” Bijna de helft van de respondenten is (zeer) ontevreden over de manier waarop resultaten van een toets of paper worden becommentarieerd. De jongste UM Student Monitor werd door 1710 studenten (11,5 procent) ingevuld. Een zeer kleine groep dus, maar wel iets meer dan in academisch jaar 2014-2015. Toen nam slechts 8,4 procent de moeite. De UM stuurt de enquête jaarlijks rond om de tevredenheid onder studenten te polsen. Wat vinden ze van inschrijvingsprocedures voor opleidingen, blokken en tentamens? Is de informatievoorziening op orde, over carrièreperspectieven of bijvoorbeeld masterprogramma’s? En wat vinden ze van de bewegwijzering binnen gebouwen, de hoeveelheid fietsstallingen en de kwaliteit van de mensa’s? Om te beginnen met dat laatste: de universitaire

Het nieuwe UM-sportcentrum, officieel geopend in april, is zeer geliefd bij Maastrichtse studenten. Maar liefst 92 procent is gecharmeerd van de sportfaciliteiten, blijkt uit de laatste UM Student Monitor die in april en mei werd rondgestuurd. Over de prijs-kwaliteit verhouding van de mensa’s zijn studenten kritischer, net als over de toetsuitslagen: die mogen sneller gepubliceerd worden. Bovendien willen studenten betere feedback van hun docent.

cateraar Albron heeft de laatste jaren een en ander aangepast, zowel qua assortiment als qua inrichting. Maar studenten en medewerkers blijven klagen over het eten en de prijzen. In de Student Monitor wordt 52 procent niet blij van de prijs-kwaliteitverhouding (waarvan 20 procent zelfs zeer ontevreden). Ook de keuze laat te wensen over, vindt 28 procent. Studenten van de School of Business and Economics zijn het meest kritisch. Een greep uit de commentaren: “Vaak is alles op rond 16.00 uur. Wat er is, is vaak te duur voor de kwaliteit.” “Mensa gaat steeds meer mee met de trends maar stijgt daarom ook sterk in prijs. In plaats van ‘hip’ voedsel en salades zou ik liever zien dat er goed en betaalbaar eten voorhanden is. De warme maaltijd is vreselijk.” Ook aan de informatievoorziening schort het een

en ander. Hetzelfde concludeert de *Keuzegids 2017* waarin oordelen van studenten en experts worden meegenomen. “Communication is a major issue at this university as it is too impersonal. (...) UM should see its students more like an integral part of the university itself and not as the public or some customers”, schrijft een student van de School of Business and Economics. Studenten willen betere en duidelijkere informatie over afstuderen, net als over bijvoorbeeld vrijstellingen. Maar de meesten – 55 procent is (zeer) ontevreden – ergeren zich aan de summier inlichtingen over blokken die niet vallen binnen het reguliere studieprogramma zoals minors en keuzevakken bij een andere faculteit of universiteit. “Dit wordt totaal niet gestimuleerd door de universiteit. Het lijkt alsof ze iedereen hier willen houden en zo min mogelijk

opties naar het buitenland of andere universiteiten bieden.” En: “Over een minor op een andere faculteit wordt echt heel moeilijk gedaan!” Bijna een derde van de respondenten is (zeer) ontevreden over het moment waarop onderwijsroosters worden gepubliceerd. Vooral bij FASOS, psychologie en FHML laat dit te wensen over. “Soms is het best laat, of staat er nog niet alles in en dan wil je iets vooruit plannen en gaat dat eigenlijk niet.” Toch zijn veel studenten ook positief: over het UM-sportcentrum, het programma van Studium Generale, de collegezalen en onderwijsgroepen, de manier waarop (toets)roosters worden gepubliceerd, het sanitair in de gebouwen, de service van het front office in het studentenservicecentrum en de faculteiten en de inschrijvingsprocedure voor opleidingen en blokken. De enquête-uitslagen zijn van de zomer naar alle faculteiten gestuurd, het college van bestuur heeft de directeuren en decanen gevraagd om een lijstje met acties “waartoe u heeft besloten om verbetering door te voeren”.

Wendy Degens

English version see www.observantonline.nl

Samenwerking Nederland en Vlaanderen in regeneratieve geneeskunde

Senseo-pad in plaats van insulinespuit

Het wordt een doorbraak genoemd voor patiënten met diabetes type 1: het geïmplanteerde ‘theezakje’ met insuline-producerende cellen dat de dagelijkse insulinespuit moet vervangen. De doorbraak zit hem vooral in de samenwerking die universiteiten, bedrijven, provincies en gezondheidsorganisaties eindelijk zijn aangegaan, zegt de Maastrichtse onderzoeker Aart van Apeldoorn. “En ik zou het eerder een Senseo-pad dan een theezakje noemen.”

Diabetes type 1 is een autoimmuunziekte. Bij deze patiënten – 150 duizend in Nederland – worden de zogeheten bètacellen in de alvleesklier, die insuline aanmaken, aangevallen door het eigen immuunsysteem. Patiënten spuiten elke dag insuline in om de bloedsuikerspiegel op niveau te houden. Doen ze dat niet, dan kan dat leiden tot blindheid, beroerte, hartaandoeningen,

niercomplicaties en zenuwbeschadigingen. Wat nu al soms gebeurt, zegt Van Apeldoorn, is dat bètacellen van donoren via een katheter worden ingebracht in de lever. “Deze behandeling wordt niet breed toegepast omdat tweederde van de cellen binnen twee weken afsterft. De donorcellen worden vaak afgestoten, patiënten moeten daarom een leven lang medicijnen slikken. Bovendien zijn weinig donoren geschikt; om de kwaliteit van de cellen te behouden, moet de donor op de operatietafel overlijden en komen alleen mensen die hersendood zijn verklaard in aanmerking.” In de nieuwe techniek komt er geen donor aan te pas. “We willen bètacellen uit stamcellen maken en die implanteren we, omgeven door een poreus vliesje, op een goed doorbloedde plek in het lichaam. De truc is dat die beschermhoes insuline en glucose moet doorlaten en tegelijk de

agressieve immuuncellen dient tegen te houden. In de komende vijf jaar gaan we dit verder ontwikkelen. Als het goed is, hoeft het implantaat maar eens in de zeven jaar te worden vervangen.” Behalve de UM doen de universiteiten van Leiden, Utrecht en de TU Eindhoven mee. “In het instituut MERLN gaan we postdocs aanstellen die voornamelijk onderzoek doen naar het implantaat.” Er is al wat voorwerk gedaan, zegt Van Apeldoorn, die een paar maanden geleden nog een miljoen subsidie ontving van het internationale diabetesfonds JDRF. “We hebben de techniek bij muizen getest. Het werkte, de bloedglucosepiegel zakte meteen, maar het werkt nog niet optimaal. Het vliesje moet dunner en er moeten meer bètacellen in. Bovendien weten we nog niet wat er op de lange termijn gebeurt.” Het implantaat is een mooi staaltje regeneratieve

geneeskunde, waarbij alles draait om het herstellen van zieke of beschadigde weefsels en organen. “Nederland en België vormen de wereldtop op dit vlak”, zegt universiteitshoogleraar Clemens van Blitterswijk, tevens hoofd van MERLN. “Als je kijkt naar de citatiescores staat Nederland bovenaan.” Op initiatief van de UM hebben Nederland en Vlaanderen - de premiers Mark Rutte en Geert Bourgeois - onlangs een verdrag ondertekend dat voorziet in een consortium van universiteiten, gezondheidsorganisaties, provincies en bedrijven. Het idee is dat vijfhonderd onderzoekers met een budget van 250 miljoen voor tien jaar gaan samenwerken aan in ieder geval nierziekten en osteoartritis. Voor de komende vier jaar hebben Nederlandse partijen al 18 miljoen toegezegd.

Maurice Timmermans

40 jaar in 2016

Net zo oud als de universiteit

Dit academisch jaar wordt de Universiteit Maastricht veertig. In deze serie vertellen oud-studenten – die net als de universiteit het levenslicht zagen in 1976 – hoe ze in Maastricht terecht kwamen en welke herinneringen ze hebben aan docenten, de faculteit en hun studentenleven. Vandaag: Reinout Grave.

Studie: Al vanaf de kleuterschool had ik iets met cijfers en wist ik dat ik in de economische hoek wilde werken. Als accountant, het is controller geworden, dat ligt er niet ver van af. Ik wist ook al lang dat ik naar Maastricht wilde. Ik hoorde goede verhalen van vrienden die er al studeerden. Het pgo sprak me aan en heb ik ook als heel positief ervaren. Aan het eind van mijn studie ging ik op uitwisseling naar Innsbruck. Daar was het heel anders, minder persoonlijk. Dan vond ik het in Maastricht beter geregeld, je werkte samen zoals je dat later in het werkende leven ook ging doen. Mijn vriendin heeft ook in Maastricht gestudeerd, internationale bedrijfskunde. We waren op de middelbare school al bij elkaar en dan ga je toch samen zoeken waar je wil studeren.

Docent: Kid Schwarz. Hij is van rechtsgeleerdheid, maar gaf bij ons het vak ondernemingsrecht. Ik zal nooit de manier vergeten waarop hij ontzettend saaie materie met humor en goede praktijkvoorbeelden aan de man bracht. Ik heb ook goede herinneringen aan Jos Lemmink, mijn scriptiebegeleider, en Harold Hassink, van

wie ik veel heb geleerd toen ik van 2008-2010 de opleiding tot register controller, ook in Maastricht, volgde.

Anekdote: Tot op de dag van vandaag schrik ik twee keer per jaar wakker omdat ik denk dat ik kwantitatieve methoden (QM) nog moet halen. Niet dat ik er zo vaak voor gezakt ben, in twee keer had ik het gehaald, maar ik zag er enorm tegenop. Het stond me echt tegen; het was wiskunde B in het kwadraat en dat had ik op de middelbare school expres niet gekozen.

Plaats: De omgeving rondom de Tongersestraat: de oude bibliotheek (het huidige SSC, red.) en het kroegje ertegenover waar iedereen samenkwam, de Abt-

straat waar we onderwijsgroepen hadden, het computerlokaal waar we met acht mensen achter één computer zaten, want niemand had een laptop. En de copyshop: een volgepakt chaotisch winkeltje waar iedereen aan het eind van de dag stond te kopiëren.

Cleo Freriks

“Soms schrik ik wakker omdat ik denk dat ik QM nog moet halen”

Reinout Grave, geboren op 13 augustus 1976 in Utrecht, studeerde van 1994 tot 2000 bedrijfseconomie. Hij is business controller en hoofd financiën bij de stichting Limburgs Voortgezet Onderwijs. Hij woont met zijn vriendin, zoon van drie en dochter van drie weken in Roermond.

film: *Shadow World* Trump als peperdure callgirl

Still uit *Shadow World*

Het verhaal: In de documentaire *Shadow world* doen onderzoeksjournalisten, wapenhandelaars, militairen, lobbyisten en andere experts een boekje open over de wereld van de internationale wapenhandel.

Een documentaire als een mitrailleur, want:
- *Shadow world* van de Belgische videokunstenaar/filmmaker Johan Grimonprez laat zien hoe het smeergeld van de wapenindustrie ons democratisch systeem ontwricht. Westerse politici vervullen een sleutelrol in deze bedrijfstak omdat ze lucratieve conflicten als de 'war on terror' in stand houden. Een geïnterviewde wapenhandelaar noemt politici dan ook een soort prostituees, zij het van een meer prijzige klasse. Zo kunnen we Donald Trump waarschijnlijk ook het beste zien:

als de peperdure callgirl van het Amerikaanse bedrijfsleven.

- De muziekindustrie heeft het al klaargespeeld om ons dezelfde muziek drie keer te verkopen (op LP, CD en digitaal), maar dat is nog niks vergeleken bij het bedrijfsmodel van de westerse wapenfabrikanten. Eerst verkoop je wapentuig aan instabiele regio's, vervolgens verkoop je westerse politici straaljagers waarmee ze kunnen optreden tegen de oorlogen die met dat wapentuig worden uitgevochten, en daarna verkoop je ze materieel waarmee ze ons kunnen 'beveiligen' tegen de komst van mensen die deze oorlogen ontvluchten. Knap hoor.

- De nieuwwaarde van *Shadow world* is misschien gering, maar de film verandert wel je kijk op de actualiteit. Zo heb ik me nooit gerealiseerd

dat het periodiek bombarderen van de Gazastrook een soort vakbeurs is waarop wapenfabrikanten hun nieuwe assortiment in de etalage zetten.

- Grimonprez (*Double take, Dial H-I-S-T-O-R-Y*) laat opnieuw zien dat hij wonderen kan verrichten aan de montagetafel; de originele wijze waarop archiefmateriaal en interviews worden versneden, is een regelrechte masterclass in montage.

Een losse flodder, want:

- Grimonprez haalt veel overhoop: de Halliburton-affaire, de miljoenen smeergeld die wapenfabrikant BAE Systems aan de Saoedische prins Bandar bin Sultan betaalde, de beruchte VN-speech van Colin Powell, de Iran-Contra-affaire, de staatsgreep in Chili, de burgeroorlog in El Salvador, de Amerikaanse steun aan Bin Laden.

Dat is simpelweg te veel voor een documentaire van 98 minuten, die dan ook af en toe dreigt weg te zakken in een moeras van historische gebeurtenissen.

Het salomonsoordeel: *Shadow world* laat haarscherp zien dat het een buitengewoon beroerd idee is om de ultieme publieke taak – defensie – te privatiseren.

Shadow world is te zien tijdens het IDFA (16-27 november) en vanaf 17 november in Lumière Cinema

Mark Vluggen

Mark Vluggen is senior docent bij SBE en hoofdredacteur bij Lumière

zoals ik al zei

Andrew Jackson: de eerste populist

Donald Trump heeft gewonnen. Nogal wat commentatoren beweerden dat Trump als eerste populist het Witte Huis veroverde. Elke keer schoot ik in de lach. Het is namelijk gewoon niet waar. Pas op zaterdag hoorde ik een Amerika-expert in de vroege ochtend in de *Nieuwsshow* op Radio 1 uitleggen dat Trump een beroemde voorganger had: Andrew Jackson, president van 1829 tot en met 1837. Een formidabele, explosieve persoonlijkheid, de held van de hardwerkende vaak arme mensen die in de *frontier*-gebieden woonden. Witte families, vaak streng protestants, die nog niet zolang geleden uit armoede, vanuit Schotland, Ierland, Engeland, de eerste grote golf landverhuizers vormden. Voor hen was het achterland. Aan de kust vanaf New England tot en met Louisiana lagen de staten die de macht in handen hadden. De nieuwe bewoners ontgonnen met wisselend succes bosgrond, hadden last van indianen, een woeste natuur en vooral van hun afhankelijkheid van de staten aan de kust. Voor bevoorrading, kredieten en afzet moesten ze het monopolie dulden van banken en handelaars in steden als Philadelphia en New Orleans. Zo ontstond een sociale klasse, *self-reliant*, met een afkeer van het establishment en elitisme.

Andrew Jackson was een *selfmade man*, geboren in wat nu Tennessee is. Zijn vader stierf voor zijn geboorte. In de Vrijheidsoorlog als jongetje

mishandeld door Engelse soldaten, kreeg hij zijn wraak door in 1812 de Engelsen in de tweede oorlog bij New Orleans te verslaan. Met behulp

van zijn *frontier men*. Hij had toen al carrière gemaakt als bezitter van een grote plantage, advocaat, congreslid en als militair in de vele, vuile oorlogen met de Indianen. Na 1812 leidde zijn campagnes er toe dat Florida Amerikaans werd. De Spanjaarden/ Mexicanen moesten het land opgeven. In 1824 was hij al bijna president. In 1828 was er geen houden meer aan. Zijn inauguratie leek op die van Obama in 2009. Een enorme opkomst voor de viering van de emancipatie van een nieuwe klasse. De afloop van die dag was minder feestelijk. De nieuwe *grass roots* president nodigde iedereen uit voor het bal in de avond. Binnen de kortste keren stonden baardmannen met modderige laarzen te dansen op het sjeke meubilair. Toen werd besloten om sterke drank alleen nog op het gazon te schenken, kreeg men de jonge democratie weer in het gareel.

Hans Philipsen

Hans Philipsen is oud-rector van de UM

Foto: Loraine Bodewes

Met dank aan mijn eerstejaars studieboek uit 1953 over de Amerikaanse geschiedenis: *A short history of the United States* van Allan Nevins en Henry Steele Commager.

colofon

Redactieadres

St. Servaasklooster 32
Postbus 616
6200 MD Maastricht
(volg routebordjes)
T 043 - 38 85 390
E observant@maastrichtuniversity.nl
W www.observantonline.nl

Stichtingsbestuur

Arie Nieuwenhuijzen Kruseman (vz),
Sandra Daas, Catharien Kerkman, Stephanie
Meeuwissen, Christoph Rausch

Redactieraad

Harald Merckelbach (vz), Piet Eichholtz, Birsen
Erdogan, Silvia Evers, Ralph Stassar, Loes Visser,
George Vogelaar

Redactie

Riki Janssen
(hoofdredacteur) 043 - 38 85 384
Wammes Bos 043 - 38 85 383
Wendy Degens 043 - 38 85 382
Cleo Freriks 043 - 38 85 386
Maurice Timmermans 043 - 38 85 381
Sjoerd Willen 043 - 38 85 385

Redactie-assistent

Marion Janssens 043 - 38 85 390

Aan dit nummer werkten verder mee:

Albert Bergbroeder, Pietro Bonnizzi, Cato Boe-
schoten, Ype Driessen, Amira Eid, Hans Philipsen,
Marc Spaanderman, Mark Vluggen

Fotografie

Loraine Bodewes, Joey Roberts

Illustraties/Opmaak/Basisontwerp

Simone Golob, www.sgiv.nl

Vertalingen

o.a. door B. Wall & P. Nekeman

Druk

Janssen/Pers Gennep

Mededelingen

Voor het inleveren van mededelingen zie
www.observantonline.nl/Mededelingen
of www.observantonline.nl/English/Announcements

Advertenties

Voor regionale en interne adverteerders:
Marion Janssens, 043 - 38 85 390,
marion.janssens@maastrichtuniversity.nl
Voor overige adverteerders:
Bureau Van Vliet, 023 - 57 14 745,
m.dewit@bureauvanvliet.com
Internet: www.bureauvanvliet.com

(Voor Paartjes zie info bij Paartjes)

Abonnementen

Observant wordt gratis verspreid op de
universiteit en op diverse locaties in Maastricht.
Belangstellenden kunnen Observant
thuisgestuurd krijgen voor € 37,00 per
academisch jaar.

HOP

Observant is aangesloten bij het
Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de hoofdredacteur
geheel of gedeeltelijk worden overgenomen

Voor hetzelfde geld staan de
paartjes iedere week
ook op internet:

www.observantonline.nl

paartjes

GEDIPLOMEERD VERPLEEGKUN-
DIGE OF VERZORGENDE EN OP
ZOEK NAAR EEN LEUKE BIJBAAN
IN DE ZORG? KIJK OP WWW.
ENVIDA.NL/ENVIDA/WERKEN-BIJ

VOOR DE REGIO PARKSTAD
ZOEKEN WIJ STUDENTEN DIE
HUISWERKBEGL./BIJLES WILLEN
GEVEN. VOOR INFO KIJK OP DE
WEBSITE WWW.CHECK5.NL

Secretaris gezocht door Tapijntuin Vrij-
willerswerk multi inzetbaar bij 4koppig
bestuur bekend met social media www.tapijntuin.nl info@tapijntuin.nl+FB

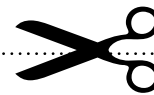
OFFER: babysitter 5x a week including
ironing gardenhelp etc. English girl 17
High school 0638906447

HOREKANTJERS GEZOCHT OP
GOLFBAAN HET RIJK VAN MAR-
GRATEN. BEN JIJ DE PERSOON MET
DE JUISTE DRIVE? EMAIL NAAR
DIRECTIE@GOLFBAANHETRIJK-
VANMARGRATEN.NL

SIERADEN- en ACCESSOIRES-
MARKT 20nov 11-17uur Museum
Ursulinenconvent Eijsden

Gevraagd: 'slapie' voor onze demente-
rende vader (villawijk St. Pieter). Info
0650595013

Boekhandel
DE TRIBUNE
Kapoenstraat 8-10
6211 KW Maastricht
Telefoon (043) 325 19 78

Paartjes

Per letter, leesteken of spatie een apart hokje gebruiken. Regels volschrijven tot het einde. Voor langere teksten geldt het advertentietarief. Inleveren bij de redactie kan maandag tot en met donderdag van 09.00 tot 17.00 uur / contant betalen. Bezoekadres: loop de Minderbroedersberg omhoog, vóór de ingang van nummer 4 rechts af en loop het appartementencomplex (rode baksteen) binnen. Volg de bordjes naar de 2e verdieping. Digitaal inleveren kan ook, zie www.observantonline.nl Vóór dinsdag 16.00 uur ingeleverde Paartjes verschijnen de donderdag daarop in de krant. De redactie is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de Paartjes en behoudt zich het recht voor om zonder opgaaf van reden Paartjes te weigeren.

_____	€ 3,00
_____	€ 4,00
_____	€ 5,00
_____	€ 6,00
_____	€ 7,00
_____	€ 8,00

Scheve mond?

Verwarde spraak?

Lamme arm?

Herkent u één van deze signalen? Sla direct alarm.
Bel 112 om hersenbeschadiging te voorkomen.

hartstichting.nl

Grip op je Dip

Ook net iets te vaak
DOWN?
er niet
BLIJF mee zitten!

ANONIEM MAILEN
OVER JE dip?
DAT KAN MET DE
DIPDESKUNDIGE
www.gripopjedip.nl

www.gripopjedip.nl

De mededelingen van de universiteit, faculteiten, servicecentra en studentenorganisaties zijn te vinden op www.observantonline.nl

The announcements of the university, faculties, service centres and student organisations can be found on www.observantonline.nl

agenda academische zittingen Aula Minderbroederberg 4-6

17-11, 10.00 uur: dhr. Christoph Feichter, Mag.rer. soc.oec.	23-11, 14.00 uur: dhr.ir. Michiel Oosterwaal
17-11, 12.00 uur: mw. Elizabeth B. de Sousa Fernandes Perna	23-11, 16.00 uur: dhr. Paul H. Caldron, MSc.
17-11, 14.00 uur: dhr.drs. Theodorus A.R. Lankveld	24-11, 10.00 uur: mw. Natalia Popova, MA
17-11, 16.30 uur: Inauguratie Prof.dr.ir. Andre L.A.J. Dekker	24-11, 12.00 uur: mw. Beverley R. Wilson-Wünsch, MSc.
18-11, 10.00 uur: dhr.drs. Casper Muhl, MSc.	24-11, 14.00 uur: dhr. Luiz Rothier Bautzer, MSc.
18-11, 12.00 uur: mw.drs. Madeleine Kok	24-11, 16.00 uur: mw. Farida Omarova, MSc.
18-11, 14.00 uur: mw. Maria Louise Dirks, MSc.	25-11, 10.00 uur: mw. Mercy Abbey, MPhil.
18-11, 16.30 uur: Inauguratie Prof.dr. Jaap Bos	25-11, 12.00 uur: dhr.drs. Sören E. Huwendiek
22-11, 14.00 uur: mw. Cecile Cherrier, MSc.	25-11, 14.00 uur: mw. Willemijn J. Jansen
22-11, 16.00 uur: dhr. Richard A. Martina, MSc.	25-11, 16.00 uur: Afscheidscollege Prof.dr. J.S.H. Vles
23-11, 10.00 uur: mw. Leonne E. Philippen	30-11, 12.00 uur: dhr. Augustin Lage Castallanos
	30-11, 14.00 uur: dhr.drs. Alexander G.L. Bodelier
	30-11, 16.00 uur: dhr.drs. Hugo A.J.M. de Wit

Maastricht University

Interne vacatures

- **Hoofd afdeling Onderwijszaken**, Onderwijsinstituut FHML, 38 uur
Vacaturenummer: AT2016.282
- **Secretaresse** SSC, 30.4-38 uur
Vacaturenummer: AT2016.283
- **Medewerker studentenzaken 2**, FdR, 28.5 uur
Vacaturenummer: AT2016.284
- **2 PhD positions** at the Institute MERLN, division Complex Tissue Regeneration, FHML, 36-40 hours
Vacancy number: AT2016.285
- **Onderzoeksmedewerker/Projectuitvoerder** FHML/School for Mental Health and Neuroscience, 38 uur
Vacaturenummer: AT2016.286

Voor uitgebreide informatie, raadpleeg de website www.maastrichtuniversity.nl. Klik op de link "Werken bij de UM" en vervolgens op "Vacatures". Schriftelijke sollicitaties o.v.v. vacaturenummer op brief en envelop (of elektronisch solliciteren via de vacaturewebsite) binnen 10 kalenderdagen richten aan de afdeling HRM van de betreffende faculteit of beheerseenheid (Postbus 616, 6200 MD Maastricht).

www.maastrichtuniversity.nl

Geef
mij
tijd.

Geef voor nieuwe doorbraken
in kankeronderzoek.

Ga naar kwf.nl/doneer

Samen komen we steeds dichterbij

Het milieu ofzo

Ik ben altijd al een groot fan van het Junior Songfestival geweest. Jarenlang zaten mijn broertje en ik aan de buis gekluisterd in afwachting van dit spektakel. Afgelopen week ben ik uit nieuwsgierigheid wat oude fragmenten terug gaan kijken. Daar waren mijn vroegere helden weer! Anouk met *Het is Uit*, Nicky en Klaartje met *Hij is een kei* en mijn ultieme favoriet Cleo die de memorabele zin zong: 'Sjongejonge, ik lijk zo op een jongen'. Meteen keerde ik terug naar 2005. Dit was het jaar waarin ik negen werd en mijn stille droom om ooit aan het songfestival mee te doen nog kans had om uit te komen. De mode van die tijd leek nu bijna prehistorisch: wijde broeken, paarse haarstukjes, handschoenen zonder vingers en scheve paardenstaarten. Toch zie ik mezelf nog zitten, zuchtend van verlangen naar dat podium.

Ik heb ooit zelfs op het punt gestaan een liedje in te sturen. Samen met mijn basisschoolvriendin zat ik urenlang te peinen achter de laptop van mijn vader. Het bedenken van een onderwerp had niet moeilijk hoeven zijn (een geslaagd songfestivalnummer bevat meestal één van de volgende twee thema's: de liefde of het milieu), maar toch hadden we een week nodig om de doorslaggevende nummer 1 hit uit onze basisschoolbreintjes te persen. Niet omdat wij nu zo'n groot fan van hem waren, maar misschien gewoon omdat het zo'n herkenbaar onderwerp was, besloten wij ons prijswinnende liedje te wijden aan onze groep-5-leraar. Een man met een vreemd soort huidandoening die niet geloofde in winterjassen, waardoor de schilfers alle kanten opvlogen als hij weer eens in december in zijn T-shirt op het schoolplein stond.

Nou ja, we zijn natuurlijk nooit op dat nu vergeten Junior Songfestival YouTube kanaal terecht gekomen. We hebben zelfs geen auditie gedaan. Een deel van mij is daar, ondanks de misgelopen roem, eigenlijk wel opgelucht over. Ik kan helemaal niet zingen en veel verder dan het schrijven van het eerste couplet waren we toch niet gekomen. Daarbij kwam ik er later achter dat de meester in kwestie ooit verdacht is van ongepaste activiteiten met een toenmalig klasgenootje van ons. We hadden ons dus beter bij een veilig thema kunnen houden. De liefde bijvoorbeeld. Of het milieu ofzo.

Cato Boeschoten

3HOOG

Door Ype Driessen

René

Jurre

Merel

Harrie

Pepernotenmeeting

We zijn een week verder en we leven nog. Maar ja, De Donald zit natuurlijk nog niet echt aan de knoppen, dus de Amerikaanse abortusklinieken zijn nog niet gebombardeerd, de Mexicaanse verkrachters zijn nog niet teruggestuurd naar Raqqa, de moslims mogen nog steeds lid worden van Greenpeace en tegen klimaatverandering demonstreren... of wacht, haal ik nu wat Donald-plannetjes door elkaar? Het is ook allemaal zo verwarrend.

Godzijdank blijft hier op de Berg alles bij het oude. Ruwweg, bedoel ik. Ons Hoge College is standvastiger dan ooit. Nadat Germanicus zich hersteld had van de schok heeft hij alle WUN-partners aangeschreven en ze op het hart gedrukt dat de UM, wat er ook gebeurt, trouw blijft aan haar uitgangspunten. Wat de WUN is? Een wereldwijd clubje universiteiten, een netwerk heet dat tegenwoordig, waar wij dus bij zitten. Ze focussen op vier thema's waarvan de eerste "een antwoord op de klimaatverandering" betreft. Dit jaar waren ze nog in Maastricht op bezoek vanwege ons lustrum, en toen hadden ze het over "nieuwe samenwerkingsverbanden rond grensoverschrijdende onderzoeksthema's". Nu weten we uit goede bron dat De Donald voortaan alles wat grensoverschrijdend is uit alle macht gaat saboteren, en dat zijn antwoord op een warmer klimaat neerkomt op het hoger draaien van de airco, dus dat Germanicus hieraan vasthoudt en zich bovendien als leider manifesteert van dit prachtnetwerk is een subversieve - en daarmee heroïsche - daad van de eerste orde. Nu kunt u natuurlijk zeggen, hoho, De Donald wordt geen president van Nederland, laat staan van Limburg, maar dan zeg ik: hoe weet u dat zo zeker? Want De Geert opent hier straks gewoon een filiaal en dan zien we echt het verschil niet meer.

Des te belangrijker dat het College ons allemaal op het rechte spoor houdt. Vooral ons, het elitecorps

der universitaire ambtenaren. Want wij geven op onze beurt weer het voorbeeld aan het facultaire voetvolk. Ze zeggen wel eens dat de universiteit niet top down is georganiseerd maar daar maak ik toch een kanttekening bij. Dat mag gaan over de structuur, de cultuur daarentegen wordt door ons gedefinieerd. Dat blijkt uit kleine dingetjes. Zo brengen wij promovendi wat manieren bij, zodat ze zich netjes gedragen als ze met hun hele familie onze aula onveilig komen maken. Wij hebben geen zin in kroost dat tikkertje speelt rond de pilaren in de hal. En wij geven ook wel eens kleding- dan wel haardrachtadvies aan een professor hier, een decaan daar. Een enkeling luistert, soit, het gaat om de intentie nietwaar?

Maar nu is er die vulgaire wind die straks, nee nu al, vanuit Washington komt aanwaaien. Waartegen wij ons dus teweer moeten stellen. Ik heb begrepen dat heer Boss, die borg staat voor alle personele zaken, een nieuwe gedragscode voorbereidt die helemaal is toegesneden op de nieuwe realiteit. Bovenaan staat de regel dat niemand de vrouwe-

lijke ambtenaren in het kruis mag grijpen. Dat lijkt voor de hand liggend maar je weet het niet hè, want wat is nog vanzelfsprekend vandaag de dag?. Daarom tot slot nog een klemmend beroep op ons Hoge College om een paar oude vanzelfsprekendheden nog even in ere te houden, ook tegen het maatschappelijke tij in. Zou u alstublieft nog één keertje langs onze burelen willen gaan als sinterklaas en zwarte piet? In vol ornaat? U hoeft niet naar buiten, dus politieke correctheid kan achterwege blijven. En dat we u dan zien tijdens onze pepernotenmeeting? Ja lezers, op de Berg houden we van een verzetje, naast de kerstlunch, het nieuwjaarsontbijt, de valentijnskoffie, de paasbrunch, de zomerbarbecue, de vallende-bladerenborrel, de we-hebben-gewoon-zin-in-een-feestje-avond, *casual Friday* en natuurlijk als Germanicus naar de kapper is geweest! Ons Bergdevies: *Work hard, play hard!*

Albert Bergbroeder

Twitter: @a_bergbroeder